

**Тарҷуман
шарҳи форсии
шайх Солеҳи Сабзаворӣ
ба
забони тоҷикӣ**

Дафтари ҳифз ва нашри осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло

الحمد لله
الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا
هدى الله لنا

Дарси **чихилу нухум**

**Омезиш бо милал ва
фарҳангҳои ғайри Исломӣ (2)**

Саҳ 167

Омезиш бо милал ва фарҳангҳои ғайри Исломӣ (2)

(أعوذ بالله من الشيطان الرجيم)

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين و صلى الله على محمد و آله الطاهرين

Ин рӯзҳо мушкилоти бузурге домани мусалмонони ҷаҳонро гирифтааст ва ҳар рӯз ҳам бар ҳаҷми онҳо афзуда мешавад ва агар вазъ ба ҳамин минвол идома пайдо кунад, ҳалокати ин уммат ҳатмӣ аст, ҳамон тавр ки умматҳои гузашта нахуст ба чунин рӯзҳои расиданд ва сипас ҳалок шуданд, дар ҳоле ки бояд аз оқибати умматҳои гузашта ибрат бигирем ва ибрат аз он ин аст ки бидонем ин ҳама гуноҳ ва зулм ва ҷанг ва ҷиноят ва фитна ва тафриқа дар уммати Ислом, бидуни кайфар наместонад; Чун суннати Худованд аст ки ҳар уммате ба чунин роҳе қадам бигзорад ба азоби Ё дучор шавад; Хоҳ азобӣ осмонӣ ва ногаҳонӣ ва хоҳ азобӣ заминӣ ва тадриҷӣ. Беҳикмат нест ки устозонал Мансур дар чунин бурҳаи ҳассосе аз тарихи Ислом зухур фармудааст то мусалмонони ҷаҳонро аз азоби Худованд бим диҳад ва ба пешгирӣ аз он бо <<Бозгашт ба Ислом>> даъват кунад; Чунонки дар номае хитоб ба онон навиштааст:

<<То он гоҳ ки навбат ба Маҳдӣ расид ва қиёмат наздик шуд ва дилҳо саҳт гардид. Пас Худованд банде аз бандагоншаро аз ҷойе ки офтоб медамад барангехт, бо ҳикмат ва андарзи неку то аҳди Ёро ба ёди онон оварад ва ононро ба сӯй халифааш дар замин аз итрат ва аҳли байти Паёмбараш даъват кунад, бошад ки онон бозгарданд ва он банди ман ҳастам. Пас даъватамро иҷобат кунед ва ба сӯй Маҳдӣ бозгардед, то гуноҳонатон омӯрида шавад ва қорхотон сомон ёбад, пеш аз онки рӯзе бар шумо бирасад ки бар Од ва Самуд ва қавми Нӯҳ расид.>> [Номаи ёздаҳум].

Инки фармудааст: <<Пеш аз онки рӯзе бар шумо бирасад ки бар Од ва Самуд ва қавми Нӯҳ расид>>, суханӣ газзоф нест, балки ҳушдорӣ ҷиддӣ мубтанӣ бар дарки авзои кунунии ҷаҳони Ислом аз як сӯ ва суннатҳои ғайри қобили тағйири Худованд аз сӯй дигар аст ва бо ин васф, бояд аз он тарсон ва мутанаббеҳ шуд. Аммо роҳи наҷоти мусалмонон аз ин оқибати хувлноқ чист? Қаблан рӯшан шуд ки устозонал Мансур, танҳо роҳи наҷоти мусалмонон аз азоби Илоҳӣ ва убури онон аз бӯҳронҳои мавҷудро

Омезиш бо милал ва фарҳангҳои ғайри Исломӣ (2)

бозгашташон ба Ислом медонад ва муродаш аз он иқомаи Ислом ба сурати холис ва комил барканор аз ҷаҳл, тақлид, аҳвоӣ нафсонӣ, дунёгарой, таъассуб, такаббар ва хурофагарой аст. Албатта рӯшан аст ки ҳар касе дар ҷаҳон, Исломи холис ва комилро ба наҳвае таъриф мекунад; Суннӣ ба наҳве, шиъа ба наҳве, балки ба даҳ гуна, вале таърифи устозунал Мансур бар хилофи таърифи дигарон, мубтанӣ бар усули муштарақ ва далоили яқинӣ аст, на усули мазҳабӣ ва далоили заннӣ ва ин тафовутӣ ҷавҳарӣ ва маззиятӣ мунҳасир ба фард аст ки даъвати эшонро ба даъвати қобили қабул барои ҳамаи мусалмонони ҷаҳон табдил кардааст. Шумо ба вузӯх мушоҳида мефармойед ки ин бузургвор дар даъвати худ танҳо аз оёти Қуръон ва ривоёти мутаботири Набавӣ ва қавоъиди рӯшани ақлӣ баҳра мегирад ва аз ҳар гуна истинод ба ривояти воҳид ва аҳодиси махсуси ба як мазҳаб ва ё қиёс ва истехсон мепарҳезад ва ин рӯйкарде аст ки мо назире барои он дар кулли ҷаҳони Ислом намеёбем. Бо як баррасии истиқроъӣ метавонем сиҳҳати ин иддаёро исбот кунем. Шумо ба сойири ҷараёнҳо ва наҳлаҳои фикрии мавҷуд дар ҷаҳони Ислом нигоҳ кунед. Мушоҳида мефармойед ки ҳар як аз онҳо бидуни истисно бар бунёди як асли ғайри мусаллам ва махсуси ба як мазҳаб ё бар бунёди як бардошт аз барҳӣ ахбори воҳид шакл гирифтааст ва фаъолият мекунад. Ба унвони намуна, барҳӣ аз онҳо бар бунёди як ривояти воҳид, номарбут ва махсуси ба шиъа, як низоми ариз ва тӯли сиёсӣ бо иддаёи вилояти мутлақа ва интисоб аз ҷониби Худовандро шакл додаанд ва мухолифони худро муҳориб ва муфсиди филарз мешуморанд ва мегиранд ва мебанданд ва мезананд ва ҳаср мекунанд ва барҳӣ дигар бар асоси тақлид аз чанд саҳобӣ ва тобеъӣ ки як рӯйкарди мазҳабии махсуси ба аҳли суннат аст, барои ҳудашон хилофат ташкил додаанд ва ҳазорон мусалмонро барои тасбит ва тавсиъаи он мекушанд ва овора мекунанд ва барҳӣ дигар бо истинод ба як ривояти воҳид, заъиф ва махсуси ба шиъа то иддаёи Маҳдавият ва имомат пеш рафтаанд ва ҳар рӯз ҳам иддаёи ҷадидро бар он меафзоянд ва иддаи бештареро ба доми худ гирифта мекунанд ва барҳӣ дигар бо истинод ба бардоштҳои завқӣ ва шоъиронаи худ аз дин, ирфонӣ ҷадид сохтаанд ва тарвич додаанд ва ҳазорон инсонӣ ҷоҳил ва эҳсосотӣ дар ҷаҳонро ба дунболи худ роҳ андохтаанд ва барҳӣ дигар бидуни ҳеҷ далиле аз ақл ва шаръ ва танҳо бо ин мантиқи ноқис ва маъюб ки ҳукумати аксарият ҳамеша аз ҳукумати ақалият беҳтар аст, барои демокросӣ мубориза мекунанд ва молу ҷон мегиранд ва медиҳанд

Омезиш бо милал ва фарҳангҳои ғайри Исломӣ (2)

ва хулоса ҳар чараён ва нахлае дар ҷаҳони Ислом, ба ҳамин тартиб бар бунёди як асли ғайри мусаллам ва махсуси ба як мазҳаб ё бар бунёди як бардошти шахсӣ ва ғайри бурҳонӣ, шакл гирифта ва машғули ғаёлият аст. Дар ин миён, танҳо даъвати аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло ба сӯй ҳокимияти имом Маҳдӣ алайҳи салом аст ки монанди офтоб дар миёнаи осмон мекурахшад ва дар як уфуқи болотар ва дурдаст бар асоси яқинитарин ва мусалламтарин муъаллифӣ Исломӣ шакл гирифтааст ва ғаёлият мекунад ва аз ҳайси матонати мабно ва таҳорати рӯйкард, қобили муқоиса бо ҳеч як аз чараёнҳо ва нахлаҳои мавҷуд нест. Ин ҳақиқати ошкор ва ғайти қобили инкор аст ки ҳар мусалмони мутталиъ ва мунсифе дар ҷаҳон онро мушоҳида ва тасдиқ мекунад, ҳар чанд мунофиқоне ки дар манҷалоби қуфр ва таъассуб фуру рафтаанд ва дигар аз шуъур ва вичдон дар онҳо асаре намондааст, онро ҳошо мекунад ва ба суҳра мегиранд! Ба ростӣ чи касе ҷуз як мунофиқ ё сафих, метавонад ин даъвати Илоҳӣ бо чунин мабнои ракин ва рӯйкарди мутахҳареро дар қанори ин чараёнҳои воҳӣ ва нахлаҳои кӯдакона қарор диҳад?! Бидуни шак ҳар замонро оқилоне аст ва оқилони замони мо, қадри ин даъвати Илоҳиро медонанд ва тамоюзи азими он аз чараёнҳо ва нахлаҳои дигарро дар меёбанд ва аз боби аҳз ба қадри мутаяккан, ба он аҳз мекунад то ба чизе ки Худованд ба онон ваъда додааст бирасанд; Чароки ваъдаи Худованд ҳақ аст ва ҳаргиз таҳаллуф намепазирад, ҳар чанд бисёр саҳт ва дур аз дастрас ҷилва кунад.

Аммо дар дарси қабли рӯшан шуд ки яке аз бузургтарин мавонҳои иқомаи Ислом пас аз Расули Худо саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам, омезиши мусалмонон бо милал ва фарҳангҳои ғайри Исломӣ аст ки моневӣ муштарак барои иқомаи дин пас аз ҳамаи Паёмбарони улулазм будааст. Ҳамчунин, рӯшан шуд ки яке аз муҳимтарин авомили ин омезиши фарҳангӣ, сели тозамусалмононе буданд ки бо фарҳангӣ яҳудӣ, масеҳӣ ва зардуштӣ равои ҷаҳони Ислом мешаванд ва бидуни онки ҳамаи ақоид ва аъмоли худро раҳо кунанд ба мавқеиятҳои иҷтимоӣ даст меёфтанд ва ҳатто дар дастгоҳи хилофат нуфуз мекарданд. Лизо устознал Мансур дар идомаи ин баҳс мефармояд: **Ба ҳар ҳол, нақши аҳли китоб дар шаклгирии фарҳанги мусалмонон** (пас аз Расули Худо саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам), **чи дар ҳавзаи сиёсат бо нуфузи қасоне аз онон монанди оли Бармак** (мунтасаб ба марде аз аҳли Балх бо номи

Омезиш бо милал ва фарҳангҳои ғайри Исломӣ (2)

<<Бармак>> ба маънои <<Раъис>>) **ки пешинаи мачусӣ доштанд** (ин назари машҳур миёни тарихнигорон аст; Чунонки ба унвони намуна, Ибни Халлақони дар Вафаётул Аъён [ҷб, с219] навиштааст: «وَكَانَ جَدُّهُمْ بَرْمَكُ مِنْ مَجُوسَ بَلَّخَ وَ كَانَ يَخْدِمُ التَّوْبَهَارَ وَ هُوَ مَعْبُدٌ كَانَ لِلْمَجُوسِ بِمَدْيَنَةَ بَلَّخَ تَوَقَّدَ فِيهِ النَّيْرَانُ وَ اشْتَهَرَ بِرْمَكُ الْمَذْكُورُ وَ بَنُوهُ مِنْ مَجُوسَ بَلَّخَ وَ <<Ва чадди онон Бармак аз мачуси Балх буд ва Навбаҳорро хидмат мекард ва он маъбаде барои мачус дар шаҳри Балх буд ки дар он оташ афрухта мешуд ва Бармаки мазкур ва писаронаш ба тавлияти он шӯҳрат доштанд>>; Ҳамчунонки Фирдавсӣ дар шоҳнома аз он ёд карда ва онро маъбадӣ бисёр муҳим барои <<Яздонпарастон>> доништа ва бо ишора ба Гаштосаби мачусӣ навиштааст: <<Ба Балх гузин шуд барон навабаҳор/ ки яздон парастон бадон рӯзгор/ марон ҷойро доштандӣ чунон/ ки мӯр Маккаро тозиёни ин замон>>! Ба илова, абул Ҳавли Ҳимярий низ дар ҳаҷв фазли ибни Яҳё ибни Холиди Бармакӣ <<Навабаҳор>> ро як <<Оташкада>> доништааст [нигоҳ кунед ба: Ёкути Ҳамавӣ, Мӯъҷамул балдон, ҷ5, с308] ва аз инҷо доништа мешавад назарияи шуморе ки ахиран бо истинод ба решаи сонскрит калимаи <<Бармак>> эҳтимол додаанд ки Бармакиён будойи буда бошанд, саҳиҳ нест; Ҳамчунонки назарияи бархӣ дигар ки ононро мачусиёни будойи шуда пиндоштаанд низ баъид аст. Ба ҳар ҳол, онон бо пешинаи мачусӣ) **дар дастгоҳи ҳукумати Умавӣ ва Аббосӣ** (нуфуз карданд; Ба ин тартиб ки ҷуз онон Бармак дар давраи Абдулмалик ибни Марвони Умавӣ [д.86қ] ё Ҳишом ибни Абдулмалики Умавӣ [д.125қ] ба Димишқ омад ва дар дарбори Умавиён муқарраб шуд. Холид писари Бармак ба Абул Баромак низ мавриди эҳтироми Умавиён хусусан фарзандони Абдулмалик, Ҳишом ва Муслима буд. Бо ин ҳол, ӯ пас аз фаъол шудани чараёни Аббосӣ, ба ҳомиёни Аббосиён мулҳақ шуд ва бо чамъоварии пул барои онҳо дар давраи даъвати пинҳонияшон ва низ ширкат дар саркӯби муҳолифонашон дар Туве ба фармони Абу Муслими Хуросонӣ ба соли 130қ ва мучоб кардани ҳукмрони Табаристон ба ҳаводорӣ аз қиёми онҳо ба соли 131қ ва бархӣ хадамоти дигар, эътимоди комили онҳоро ба худ ҷалб кард. Лизо Сафоҳ нахустин халифаи Аббосӣ [д.136қ] идораи умури ғаноъимро ба ӯ вогузошт. Ба илова, ӯ бо вучуди худдорияш аз пазириши унвони вазири ба хогири эътиқод ба бадямин будани он, амалан ҳамаи корҳои вазирро анҷом меод. Аз ин рӯ, бархӣ манобеъ аз ӯ бо унвони вазир ёд кардаанд) **ва** (устозунал Мансур низ аз) **тасаддии муносиби бисёр муҳимме монанди вазорат** (таваассути ӯ ва фарзандонаш ёд фармудааст; Чунонки вазорати Мансури Аббосӣ [д.158қ]

Омезиш бо милал ва фарҳангҳои ғайри Исломӣ (2)

низ аз ҷумла маносибе буд ки дар соли 136к ба Холид вогузор шуд ва ӯ як солу анде ӯҳдадори он буд то инки Абу Аюби Сулаймон ибни Вахаби Муриёнӣ, нахустин вазир Мансур, ба қасди дур кардани Холид аз пойтахт ва тасаддии мансуби ӯ, пешниҳоди эътои вилояти Форс ба Холидро дод ва Холид чандин сол бар Форс ҳукм ронд. Дигар шахсияти барҷастаи оли Бармак Яҳё буд ки дар соли охири ҳукумати Мансури Аббосӣ вилояти Озорбойҷонро бар ӯҳда дошт ва аз сӯи Махдии Аббосӣ [д.169к] масъули тарбият ва таълими Ҳорун шуд ва баъдҳо нақшай басазо дар ба тахт нишондани ӯ эйфо кард. Ҳорун ҳам ба поси ин ҳадамот дар соли 170к бо бахшидани мӯҳри хеш ба ӯ, ҳукми ӯро дар саросари қаламрави ҳукуматаш нофиз сохт, ба гунае ки умури ҳукумати бо тадбири Яҳё, муктадиртарин вазир дар саросари давраи Аббосиён, шакл мегирифт. Илова бар ин, шайхи Муфид аз олимони бузури шиъа, Яҳёро ба дастдоштан дар гирифтории имом Мӯсо ибни Ҷаъфар маъруф ба Козим муттаҳам карда ва гуфтааст ки ба манзури рақобат бо Муҳаммад ибни Ашъас ва бо огоҳӣ аз шиъа будани вай, аз гирифтории мъайишати Исмоил ибни Алӣ, наводаи имом Содиқ сӯи истифода кард ва бо додани ҳадоёе, вайро ба бадгӯи аз имом Мӯсо ибни Ҷаъфар назди Ҳорун тарғиб кард ва ҳамин ба дастгирӣ ва шаҳодати он ҳазрат анҷомид. Ҳамчунин, масмумият ва марги Идрис ибни Абдуллоҳ, поягузори силсилаи Идрисиён ҳам ба Яҳё нисбат дода шудааст. Ҷаъфар фарзанди ӯ ҳам аз дигар шахсиятҳои барҷастаи Бармакиён аст ки назди Ҳорун бисёр махбуб буд. Сайтара ва нуфузи ӯ бар дасгоҳи хилофат назире надошт, то ҷойе ки Ҳорун вилояти бахши ғарбии қаламрави ҳукумат аз шаҳри Анбор то шимоли Африқоро ба ӯ бахшид. Фазл фарзанди дигари Яҳё, ҳам илова бар доштани ҷойгоҳи вежа дар дасгоҳи хилофат, аз сӯи Ҳорун, тарбияти Амини Аббосӣ халифаи баъди ӯҳдадор шуд. Ҳамчунон дар соли 176к вилояти бахши шарқии қаламрави Аббосиён аз Наҳравон то Туркистон ва Озорбойҷон ва Арманистон ба ӯ дода шуд. Аз инҷо маълум мешавад ки таъкиди устозонал Мансури бар нақши оли Бармак ва амсоли онҳо дар шаклгирии фарҳангӣ мусалмонон ва рақам хӯрдани таҳаввулоти сиёсии ҷаҳои Ислом чи андоза огоҳона ва бачо будааст. Албатта эшон нақши тозамусалмонон дар шаклгирии фарҳанги мусалмононро ба ҳавзаи сиёсат маҳдуд намедонад, балки шомили ҳавзаи ақоид ва аъмоли Исломӣ ҳам медонад ва аз ин рӯ, мефармояд: <<Нақши аҳли китоб дар шаклгирии фарҳанги мусалмонон, чи дар ҳавзаи сиёсат бо нуфузи қасоне

Омезиш бо милал ва фарҳангҳои ғайри Исломӣ (2)

аз онон монанди оли Бармак дар дастгоҳи ҳукумати Умавӣ ва Аббосӣ ва тасаддии муносиби бисёр муҳимме монанди вазорат>>) **ва чи дар ҳавзаи ақида ва амал бо нуфузи касоне аз онон монанди Каъбул Аҳбор ки пешинаи яҳудӣ доштанд дар миёни аҳли ҳадис, барҷаста ва қобили тавачҷух будааст.** (Қаблан ба намунаҳои аз дастандозӣ Каъбул Аҳбор дар ақоид ва аъмоли мусалмонон ишора кардем. Ё ҳамон касе аст ки иддаё мекард дар Таврот аз хилофати Умар хабар дода шуда ва омадааст ки Усмон мазлумона кушта мешавад [Ҳайсамӣ, Маҷмаъул завоъид, ҷ9, с65], дар ҳоле ки Таврот ҳамакунун вучуд дорад ва чунин чизе дар он нест! Ба илова, ё эҳтимолан нахустин касе аст ки ақида ба дидори Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам бо Худоро миёни мусалмонон тарвич дод ва гуфт: «إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ قَسَمَ رُؤْيَاهُ وَ كَلَامَهُ بَيْنَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ» [Ҳокими Нешобурӣ, Ал-Мустадрок, ҷ2, с576]; <<Худои аззавачал рӯъяти худ ва каломи худро миёни Муҳаммад саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ва Мӯсо тақсим кард, ба ин тартиб ки Ё ду бор Худоро дид ва Мӯсо ҳам ду бор бо Ё суҳан гуфт>>! Албатта намунаҳои фаровоне барои нуфузи ин фард ва соири яҳудиён ва масеҳиёни тозамусалмон дар миёни ҳадисгароёни насли аввал вучуд дорад; Чунонки масалан ибни Ҳанбал [Муснади Аҳмад, ҷ2, с486] аз Абу Ҳурайра ривоят кардааст ки гуфт: <<Ба кӯхи Тур рафтам ва Каъбул Аҳборро мулоқот кардам, пас бо ӯ нишастам ва ӯ манро аз Таврот ҳадис кард ва ман ӯро аз Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ҳадис кардам! Пас дар миёни чизе ки ӯро ҳадис кардам ин буд ки гуфтам: Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам фармуд: Бехтарин рӯзе ки офтоб дар он тулӯъ кард рӯзи ҷумъа аст, Одам дар он халқ шуд ва дар он ҳубут кард ва дар он тавбааш пазируфта шуд ва дар он аз дунё рафт ва дар он қиёмат бар по мешавад ва ҳеҷ ҷондоре нест магар инки рӯзи ҷумъа аз вақти субҳ то тулӯъи офтоб аз тарси қиёмат тасбиҳ мегӯяд магар чин ва инс ва дар он соъате аст ки ҳеҷ бандаи мусалмоне пеш намеояд ки дар он намоз бигзорад ва аз Худованд чизе бихоҳад магар инки ба ӯ ато мекунад, Каъб гуфт: Ин дар ҳар сол як бор аст! Гуфтам: На, балки дар ҳар ҷумъа аст! Дар ин ҳангом Каъб Тавротро хонд ва гуфт: Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам рост гуфтааст! Абу Ҳурайра гуфт: Баъд аз он ман ба назди Абдуллоҳ ибни Салом [яҳудии тозамусалмони дигар] рафтам ва гуфтугӯям бо Каъб ва чизе ки дар бораи рӯзи ҷумъа гуфтаамро барои Ё ҳикоят кардам ва гуфтам: Каъб гуфт ки ин дар ҳар сол як бор аст!

Омезиш бо милал ва фарҳангҳои ғайри Исломӣ (2)

Абдуллоҳ ибни Салом гуфт: Каъб дурӯғ гуфтааст! Гуфтам: Баъдан Каъб Тавротро хонд ва гуфт: Балки дар ҳар чумъа аст! Абдуллоҳ ибни Салом гуфт: Каъб рост гуфтааст>>! Дар инҷо зимни таъкид бар мурочиъати муҳаддисоне монанди Абу Хурайра ба яҳудиёни тозамусалмон ва мучолисат ва мубоҳисат бо онон, талвиҳан ва бидуни сару садо меъёри санҷиш ва ростииозмоӣи суҳанони Паёмбар ва омӯзаҳои Ислом, Таврот эълон мешавад! Ҳамчунонки Тирмизӣ [Сунани Тирмизӣ, ҷ4, с260] дар бораи қироъати ояи ﴿فِي عَيْنِ حَمَاقَةٍ﴾ дар сураи Каҳф: <<Ривоят шудааст ки ибни Аббос ва Амр ибни Ос дар бораи қироъати ин оя бо ҳам ихтилоф карданд ва доварӣ дар бораи онро ба Каъбул Аҳбор супурданд>>! Аҷиб аст ки ду саҳобӣ барои огоҳӣ аз қироъати саҳиҳи як ояи Қуръон, ба як яҳудии тозамусалмон ва ноошно бо омӯзаҳои Исломи мурочиъа мекунанд, на ба аҳли байти Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ва на ба саҳобаи бузурги он Ҳазрат! Албатта аз он ду набояд таъаҷҷуб кард, вақте халифаи дуввум ва севвум ҳам таҳти таъсири ин фард қарор гирифтаанд ва то андозае ба ӯ майдон додаанд ки ӯро бар курсии ифтоъ ва марҷаъият нишондаанд; Чунонки ба унвони намуна, Байҳақӣ [Ал-Сунанул Кубро, ҷ5, с189] аз Атоъ ибни Ясор ривоят кардааст ки гуфт: <<Каъбул Аҳбор аз Шом ба ҳамроҳи гурӯҳе аз мардум дар ҳоли эҳром омаданд, то инки дар миёни роҳ гӯшти шугуреро ёфтанд, пас Каъб ба онон фатво дод ки онро бихуранд, пас чун ба назди Умар ибни Хаттоб омаданд, мавзӯро барои ӯ зикр карданд, пас гуфт: Чи касе шуморо ба ин кор фатво дод? Гуфтанд: Каъб, гуфт: Ман ӯро амири шумо қарор додам то ҳангоме ки баргардед>>! Ин дар ҳоле аст ки асҳоби барҷаста ва огоҳи Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам хатари амсоли ин фард барои ҷомеаи Исломиро дарк мекарданд ва мусаломонро аз мурочиъа ба онон боз медоштанд; Чунонки ба унвони намуна, машҳур аст ки рӯзе Усмон пурсид: Оё ҳоким [ишора ба ҳудаш] метавонад аз байтул мол барои ҳудаш моле бардорад ва ҳаргоҳ тавонист ба он боз гардонад?! Пас Каъбул Аҳбор ки назди ӯ ҳозир буд фатво дод: Ишколе надорад! Пас Абу Зар саҳобии сиддиқи Расули Худо саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам бо асояш бар синаи ӯ зад ва гуфт: «يَا أَيُّهَا الْيَهُودِيُّ! أَتَعْلَمُنَا دِينَنَا؟!»; <<Эй яҳудизода! Оё ту динамонро ба мо меомӯзӣ?!>> [Билозарӣ, Ансобул Ашроф, ҷ5, 542]. Ҳамчунин, вақте амволи Абдурраҳмон ибни Авфро пас аз маргаш дар баробари Усмон қарор доданд ва кисаҳои зар миёни ӯ ва мардум ҳоҷил шуд, Усмон гуфт: <<Ман барои Абдурраҳмон умеди хайр дорам;

Омезиш бо милал ва фарҳангҳои ғайри Исломӣ (2)

Чароки ӯ садақа меод ва меҳмоннавоз буд, ҳар чанд инҳоро аз худ бар ҷой гузошт>>! Дар ин ҳангом, Каъбул Аҳбор бо қотеъият сухани Усмонро тасдиқ кард ва дар ҳимоят аз Абдурахмон ибни Авф сухан гуфт. Пас Абу Зар бори дигар асои худро бар синаи ӯ фурд овард ва гуфт: <<Эй яҳудизода! Оё дар бораи марде ки мурда ва чунин амволе аз худ ҷой гузоштааст қотеъона мегӯӣ ки Худованд ба ӯ хайри дунё ва охиратро додааст?!>> [Ибни Шабах, Ториҳул Мадина, ҷ3, с1036; Байҳақӣ, Шаъбул Имон, ҷ3, с195; Масъудӣ, Муруҷузаҳаб, ҷ2, с340; Куртубӣ, Ал-Ҷомеъул Аҳкомил Куръон, ҷ3, с417]. Ҳамчунонки борӣ дигар хитоб ба ӯ гуфт: «يَا يَهُودِيَّةُ! مَا أَجْرُكَ عَلَى الْقَوْلِ فِي دِينِنَا» [Масъудӣ, Муруҷузаҳаб, ҷ2, с340]; <<Эй яҳудизода! Чи андоза дар сухан гуфтан дар бораи дини мо ҷарӣ ҳастӣ!>> Ва борӣ дигар бар сари ӯ фарёд кашид ва гуфт: «يَا يَهُودِيَّةُ! مَتَى كَانَ مِفْلُكَ تَكَلَّمَ بِاللَّهِ مَا خَرَجْتَ الْيَهُودِيَّةَ مِنْ قَلْبِكَ» [Табарӣ, Ал-Мустаршид, с177; Муфид, Ал-Аъмолий, с164]; <<Эй яҳудизода! Аз кай то ҳоло амсоли ту дар бораи дин сухан мегӯянд? Ба Худо савганд ханӯз яҳудият аз қалбат берун нарафтааст>>! Ин нишон медиҳад ки Абу Зар разияллоҳу анҳу хатари амсоли ин фард барои Ислом ва муслиминро дарк мекард, ҳар чанд ба сабаби ин ҳушёрӣ тавассути Усмон ба Шом ва сипас Рабаза таъбид шуд ва дар ғурбат аз дунё рафт. Илова бар ӯ, аз ибни Аббос низ рӯшангариҳои комиле дар ин бора расидааст ки метавон онро сухани охир дар ин бора донист. Бухорӣ [саҳиҳул Бухорӣ, ҷ8, с160] аз ӯ ривоят кардааст ки хитоб ба мусалмонон хусусан касоне монанди Умар, Усмон ва Абу Ҳурайра гуфт: «كَيْفَ نَسْأَلُونَ أَهْلَ الْكِتَابِ عَنْ شَيْءٍ وَ كِتَابُكُمُ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَحَدٌ تَقْرَأُهُ: مَخْصُصًا لَمْ يَشُبْ وَقَدْ حَدَّثَكُمْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ بَدَّلُوا كِتَابَ اللَّهِ وَغَيَّرُوهُ وَكَتَبُوا بِأَيْدِيهِمُ الْكِتَابَ وَقَالُوا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيَشْتَرُوا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أَلَا يَنْهَاكُمْ مَا جَاءَكُمْ مِنَ الْعِلْمِ عَنْ مَسْأَلَتِهِمْ لَا وَاللَّهِ مَا رَأَيْنَا مِنْهُمْ رَجُلًا يَسْأَلُكُمْ عَنِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ» <<Чигуна аз аҳли китоб дар бораи чизе суъл мекунед?! Дар ҳоле ки китобатон ки бар Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам нозил шуда тоза аст ва онро беҳеҷ олоӣше меҳонед ва кӯҳна нашуда ва шуморо хабар додааст ки аҳли китоб, китоби Худовандро табдил карданд ва тағйир доданд ва бо донстони ҳудашон китобро навиштанд ва гуфтанд ки он аз назди Худованд аст то онро ба баҳойи андак бифурушанд! Оё чизе аз илм ки ба шумо расидааст шуморо аз мурочиъа ба онон боз намедорад?! На ба Худо савганд, мо аҳаде аз ононро надидаем ки аз шумо дар бораи чизе ки бар шумо нозил шудааст суъл кунад>>! Ин ҳамон мавзӯи ҳаққи асҳоби ҳолиси Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам аст ки тавассути Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло эҳё ва

Омезиш бо милал ва фарҳангҳои ғайри Исломӣ (2)

пайгирӣ мешавад, дар замоне ки гурӯҳҳои аз мусалмонон таҳти таъсири макотиби тақоти ва муддаиёни дурӯғин, шифта ва маҷзуби мутуни яҳудӣ ва масеҳӣ шудаанд ва аз омӯзаҳои онҳо монанди омӯзаҳои Исломӣ асар мегиранд; Бидуни тавачҷуҳ ба онки дар миёни ин мутун ва омӯзаҳо инхирофоти пинҳон ва ошкори фаровоне вучуд дорад ва бо ин васф, қарор додани онҳо дар канори мутун ва омӯзаҳои Исломӣ метавонад ба пайдоиши боварҳои нодуруст ва бидъатҳои хатарнок дар миёни мусалмонон бианҷомад ва ба истилоҳ бемориҳои яҳудиёнро ба мусалмонон интиқол диҳад!

والسلام عليكم ورحمت الله

Бо наҳзати
«Бозгашт ба Ислом»
ошно шавед

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва наشري осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахулоқ таъоло

* Лутфан бар рӯй линки мавриди назари худ клик кунед.

Ланка маъаб
боло

Сайтҳои фебукс
пайгоҳ

Сайтҳои канал
телеграмм пайгоҳ